

Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského
vyznania na Slovensku Galanta

LISY GALANTSKÝM 20/2021

Milí bratia a milé sestry,

*leto sa nezadržateľne končí a podľa teplomerov sa už zjavne skončilo. Je dobré sa s ním rozlúčiť. Včera sme sa s ním na grilovačke rozlúčili spolu s mládežníkmi. Opäť sme si uvedomili, že spolu je nám dobre, a dali sme za pravdu slovám zo 133. žalmu: „Hľa, aké dobré, aké milé je to, keď bratia spolu bývajú!“ Skvelo sme sa cítili aj na dennom tábore a tak všetkých účastníkov tábora pozývam na „**potáborovicu**“, ktorá bude v nedeľu **5. septembra** so začiatkom **o 10.00 v Galante**. Zároveň budú tieto bohoslužby venované aj začiatku nového školského roka, kedy chceme deťom, žiakom, študentom, ale i pedagógom udeliť **požehnanie** a tak ich vyslať do, pravdepodobne ďalšieho, náročného **školského roka**. Veríme však, že so všemocným Bohom po boku zvládneme všetko, čo nás čaká. Týmto pozývam všetkých, ktorí majú čokoľvek spoločné so školou či škôlkou, aby prišli medzi nás!*

12. septembra budeme mať v Galante o 10:00 **konfirmáciu**, na ktorej bude prislúžená spoveď i Večera Pánova pre celý cirkevný zbor. Z toho dôvodu Večera Pánova v 1. nedeľu v mesiaci prislúžená nebude.

Teším sa na každé stretnutie s Vami!

Miroslav Kerekrety

Bratislavská 80/20, 924 01 Galanta, miroslav.kerekrety@gmail.com
Mgr. Miroslav Kerekrety 0918 828 360, Mgr. Jaroslav Mlynár 0905 237 075

Kázeň na nedeľu 13. nedeľu po Svätej Trojici, 29. augusta 2021

„Takto vraví Hospodin mocností: Nepočúvajte slová prorokov, ktorí vám prorokujú a balamutia vás. Vidinu vlastnej mysle zvestujú, a nie to, čo je z úst Hospodinových. Stále hovoria tým, ktorí pohrdajú slovom Hospodinovým: Budete mať pokoj! A každému, kto chodí so zatvrdnutým srdcom, hovoria: Nepríde na vás pohroma! Ved' kto stál v rade Hospodinovej, aby videl a počul Jeho slovo, kto dával pozor na Jeho slovo a začul ho? Hľa, strhla sa povíchrice Hospodinova plná hnevu, a búrka vírivá znesie sa na hlavu vinníkov. Neodvráti sa hnev Hospodinov, kým nesplní a nevykoná úmysly svojho srdca. V posledné dni jasne pochopíte! Neposlal som týchto prorokov, oni však utekajú. Neprehovoril som k nim, oni však prorokujú. A keby boli stáli v mojej rade, zvestovali by moje slová môjmu ľudu, odvrátili by ich od zlej cesty a od ich zlých skutkov. Či som ja Bohom zblízka – znie výrok Hospodinov- a nie aj Bohom zďaleka? Či sa môže niekto tak skryť v úkrytoch, aby som ho nevidel? – znie výrok Hospodinov. Či ja nenapľňam nebo i zem? – znie výrok Hospodinov.“

Jeremiáš 23, 16 - 24

Milí bratia a milé sestry,

v Evanjelickej základnej škole v Rimavskej Sobote sme mali návštevu z Wicliffovej spoločnosti. Bol to manželský pár, ktorý bol v Afrike asi pol roka a s nami sa prišiel podeliť o niektoré svoje zážitky. Misionára sprevádzal jeden africký mladý muž, ktorý vedel aj po anglicky. Vždy, keď mohol, hovoril práve po anglicky, aby mu misionár rozumel. Tak sa stalo, že si misionár všimol skutočnosť, že Afričan odpovedá na jednu a tú istú otázku každý raz inak. Nakoniec to nevydržal a opýtal sa ho priamo, ako je to v skutočnosti. Odpoveď, ktorú dostal, sa nezhodovala ani s jednou z tých predošlých. Keď sa vrátili do misijného centra, opýtal sa staršieho kolegu, ako tomu má rozumieť. Odpoveď bola prekvapujúca: Vieš, oni ti vždy povedia to, čo si myslia, že ťa poteší. To je pre nich pravdou.

V Afrike je to systém myslenia. Niekedy rozmýšľam, či by sme aj my nechceli mať okolo seba ľudí, ktorí nám povedia práve to, čo chceme počuť. Ved' ako dobre nám padne, keď nás niekto pochváli! Aký dobrý pocit máme, keď nám niekto zloží kompliment! Dokonca niekedy zo žartu povieme: Zopakuj to, to sa tak pekne počúva. Alebo: Tak toto môžem počúvať aj celé hodiny. Ľudia, ktorí nás pochvália, zložia nám nejaký kompliment, sú nám hneď milší. Tých, ktorí nás chvália, si radi a rýchlo

oblúbime a aj my ich považujeme za dobrých. Ba niekedy sa stane, že naša ľudská ješitnosť ide až tak ďaleko, že kvôli pekným rečiam o nás ich považujeme dokonca za múdrych. A naopak, tí ľudia, ktorí nám povedia aj kritické slová, sa pre nás stávajú nepohodlnými, neoblúbenými a radšej sa ich spoločnosti vyhýbame. Ale, žiaľ, žiaden vzťah, ktorý má mať hodnotu, sa nedá pestovať bez otvorenosti a vzájomnej úprimnosti. Práve človek, ktorý nám s láskou dokáže povedať aj kritické veci, hoci sa to ťažko počúva, práve taký človek nás môže v našom osobnom vývoji posunúť ďalej. Každá kritika, ak má priniesť ovocie, musí byť povedaná s láskou.

Pokúšeniu povedať človeku len to pekné podľahne každý z nás. Podľahnú tomu aj farári vo svojich kázňach a podľahnú tomu aj mnohí veriaci ľudia, ktorí rozprávajú o Bohu. Niekedy sa tak sústredíme na skutočnosť, že Boh miluje človeka, že zabudneme alebo nechceme povedať aj druhú stranu mince, že človek je plný hriechu, ba priam, že je hriechom skazený skrz na skrz. Do takéhoto pokúšenia upadli aj proroci z prečítaného textu. Hovorili ľudom len to, čo chceli počuť. Dokonca tým, ktorí pohrdajú Hospodinom a Jeho slovom, povedali: Budete mať pokoj. A tým, ktorí majú voči Hospodinovi zatvrdnuté srdce, teda tvrdo a úplne Ho odmietajú ako niekoho, koho v živote nepotrebujú, tým zase hovorili: to je v pohode, aj tak sa vám nič nestane. Takto hovorí aj apoštol Pavol v 1. Timoteovi v 4. kapitole: *„Lebo príde čas, keď ľudia neznesú zdravé učenie, ale pretože chcú počúvať len to, čo sa im páči, budú si podľa svojich žiadostí zháňať učiteľov, odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam.“*

Bratia a sestry, aj my sa môžeme stratiť v ľudských slovách, ktoré sa krásne počúvajú. Pán Boh nám ale o takýchto ľudských slovách, ktoré nás lacno uspokojujú, hovorí, aby sme ich nepočúvali. Falošný pokoj je skvelá zbraň nášho nepriateľa a vedie iba k jednému. Je to Boží hnev, pred ktorým človek nedokáže uniknúť.

A je to tu. Zase hovoríme o hriechu a o Božom súde a naše vnútro sa opäť začína búriť. Opäť by sme radšej počuli, že to s nami nie je až také zlé. Radšej by sme hovorili o milujúcom Bohu, ktorý nás všetkých miluje a že všetci sme Božie deti. Hovoriť ale o Božej láske a nehovoriť pritom aj o ľudskom hriechu a v konečnom dôsledku aj o obeti Pána Ježiša, to je to isté ako slová falošných prorokov. Mne to pripomína situáciu u doktora. Doktor diagnostikuje vážnu smrteľnú chorobu, ale pacienta upokojuje tým, že je všetko v poriadku a tie či oné lieky ho vyliečia. Pacientovi nič nepomôžu falošné reči, lebo realita zostáva rovnaká a jeho smrteľná choroba sa nestratí len preto, lebo o nej nevie, a ani jej dôsledky nebudú len

preto miernejšie. Rovnako je to aj pri nás, keď nechceme počuť o našej smrteľnej chorobe, ktorá sa volá hriech. Bude snáď náš hriech o niečo menší len preto, že o ňom nechceme hovoriť? Koho tým v podstate zavádzame? Či nie sami seba? Ľudské slovo nás nachvíľu upokojí, ale Božie slovo, obviňujúce Božie slovo, nás privádza ku zmene. Pán Boh hovorí: „Odvrátili by sa od zlej cesty a od zlých skutkov.“ A toto sa deje jedine pod krížom Pána Ježiša. To je krížovatka, kde môžeme nechať svoje hriechy, svoje zlé skutky, to je miesto, kde môžeme prijať pravdu o svojej smrteľnej chorobe s názvom hriech. Božie slovo obviňuje, lebo nám ukazuje absolútny ideál v osobe Ježiša Krista. V porovnaní s Ním sme všetci do jedného obvinení z hriechu a pred touto realitou nemáme kam utiecť. Ale to je jediná cesta, ktorá vedie k uzdraveniu. To je jediný spôsob ako sa opäť vrátiť k Bohu. Poprosiť Ho, aby nás uzdravil, aby nás očistil od každého hriechu, aby sme s Jeho pomocou mohli vykročiť novou cestou, cestou posvätenia.

V závere prečítaného Božieho slova zaznieva irónia ľudskej pretváranky. Človek sa hrá na lepšieho, akým v skutočnosti je, a páči sa mu, keď jeho falošný obraz o sebe samom potvrdí aj niekto iný. Tu Pán Boh hovorí: „*Či som ja Bohom zblízka a nie aj Bohom zďaleka? Či sa môže niekto skryť v úkrytoch, aby som ho nevidel? Či ja nenapľňam nebo i zem?*“ Kam schováme pravdu o sebe, kam ju ukryjeme pred Bohom, ktorý je všade? Ktorý preniká celý svet a teda preniká aj nás i naše srdce... Kam sa schováme pred pravdou o našom hriechu pred Tým, ktorý nás dokonale pozná. Celá naša predstava o tom, akí sme dobrí, aj falošné reči vyznievajú pred Bohom, ktorý všetko pozná, ako veľké bláznovstvo. Realita je rovnaká bez ohľadu, či si ju chceme alebo nechceme pripustiť. Môžeme zostávať v naivnom sebaklame, ale ten nám dá iba zdanlivý pokoj.

Bratia a sestry, každý z nás si musíme uvedomiť, že potrebujeme Božie odpustenie. Nech sme vo svojich očiach alebo v očiach svojich priateľov či známych akokoľvek dobrí a šľachetní, nič to nemení na skutočnosti, že Hospodin vidí aj náš hriech. Jediný spôsob, ako sa ho zbaviť, je cestou pokánia. No pokánie neexistuje tam, kde človek svoj vlastný hriech popiera alebo bagatelizuje. Svoju hriešnosť si neuvedomíme vtedy, keď sa porovnávame s okolitým svetom, veď mnoho ľudí žije oveľa horšie ako my. Hriech ako otázka života a smrti prichádza práve vtedy, keď sme konfrontovaní s Božím slovom. Je to Božie slovo, ktoré obviňuje, no i Božie slovo o kríži, ktoré zachraňuje. O kríži, po ktorom tiekla Kristova krv, ktorá nás očisťuje od všetkých hriechov. Amen. *Miroslav Kerekréty*